در زمان مناسب و با پوشش بیمه‌ای مناسب ارائه نشود، یک مشکل قابل مدیریت ممکن است به ناتوانی طولانی‌مدت و وابستگی بیشتر فرد به خانواده تبدیل شود.

از سوی دیگر، تجربه کشورهای مختلف نشان می‌دهد پاسخ به سالمندی جمعیت صرفاً با افزایش تخت‌های بیمارستانی امکان‌پذیر نیست. در بسیاری از کشورهای عضو OECD، مراقبت طولانی‌مدت ترکیبی از خدمات در منزل و مراکز مراقبتی است. این رویکرد نشان می‌دهد بخشی از مراقبت‌های مورد نیاز سالمندان می‌تواند به جای بیمارستان، در خانه و در بستر جامعه ارائه شود؛ رویکردی که علاوه بر حفظ آرامش و استقلال سالمند، می‌تواند فشار بر مراکز درمانی و خانواده‌ها را نیز کاهش دهد.از این منظر، یکی از ضرورت‌های آینده نظام بیمه‌ای کشور، طراحی و توسعه یک بسته جامع خدمات سالمندی است. این بسته می‌تواند متناسب با سطح نیاز افراد، خدماتی مانند ارزیابی دوره‌ای سلامت، پیشگیری از سقوط، توانبخشی، فیزیوتراپی و کاردرمانی، مراقبت در منزل، خدمات پرستاری، تجهیزات کمک‌توانبخشی و مراقبت طولانی‌مدت را دربرگیرد.

البته توسعه این خدمات بدون استفاده از ظرفیت فناوری و داده، دشوار خواهد بود. بیمه سلامت با در اختیار داشتن داده‌های حاصل از نسخه الکترونیک و سایر سامانه‌های اطلاعاتی، می‌تواند در آینده به شناسایی سالمندان پرخطر، تشخیص الگوهای مصرف خدمات و طراحی مداخلات متناسب با نیاز آنان کمک کند.در این مسیر، حرکت از پرداخت صرفاً به ازای خدمت به سمت خرید راهبردی خدمات سلامت و توجه به پیامدهای واقعی خدمات نیز اهمیت پیدا می‌کند. هدف باید این باشد که منابع بیمه‌ای بیش از گذشته به سمت خدماتی هدایت شوند که از ناتوانی پیشگیری کرده و استقلال و کیفیت زندگی سالمندان را حفظ می‌کنند.

پیشگیری نیز بخش مهم دیگری از این مسیر است. کنترل بیماری‌های مزمن، حفظ تحرک، پیشگیری از زمین‌خوردن، شناسایی زودهنگام مشکلات جسمی و توانبخشی به‌موقع، اقداماتی هستند که می‌توانند از تبدیل بسیاری از مشکلات اولیه به ناتوانی‌های جدی جلوگیری کنند.از منظر اقتصادی نیز آمادگی برای سالمندی یک ضرورت است. هرچه جمعیت سالمند افزایش یابد، تقاضا برای خدمات درمانی و مراقبتی نیز بیشتر خواهد شد. اگر نظام بیمه‌ای از امروز برای این تغییر آماده نباشد، هزینه‌های ناشی از مراقبت‌های طولانی‌مدت می‌تواند فشار بیشتری بر خانواده‌ها، منابع بیمه‌ای و نظام سلامت وارد کند.

بنابراین، مواجهه با سالمندی جمعیت نباید به زمانی موکول شود که افزایش تقاضا، همزمان با محدودیت منابع و ظرفیت خدمات، نظام سلامت را با چالش مواجه کند. برنامه‌ریزی زودهنگام، توسعه خدمات توانبخشی، حمایت از مراقبت در منزل، تقویت مراقبت‌های اولیه و استفاده هوشمندانه از داده و فناوری، می‌تواند مسیر آمادگی بیمه‌های پایه را هموار کند.در نهایت، هدف از سیاست‌گذاری برای سالمندی نباید صرفاً افزایش خدمات درمانی برای افراد مسن باشد. هدف اصلی باید افزایش سال‌های زندگی سالم، مستقل و باکیفیت باشد.سالمندی جمعیت یک واقعیت اجتناب‌ناپذیر است؛ اما اینکه سالمندان آینده با چه میزان استقلال، توانمندی و کیفیت زندگی این دوره را تجربه کنند، تا حد زیادی به تصمیم‌هایی بستگی دارد که امروز گرفته می‌شود.

بیمه سلامت در برابر سالمندی جمعیت، فقط یک پرداخت‌کننده هزینه نیست؛ می‌تواند بخشی از نظامی باشد که استقلال و کیفیت زندگی سالمندان را بیمه می‌کند.

